

til Poesi, nedstemte maaske endog paa Forhaand ved sin nøgterne Oplysning. Det var og blev uhjælpeligt et Hverdagsbillede.

Lad os nu tænke os, at disse to Billeder paa en eller anden Maade havde byttet Titel. At Katalogen f. Eks. om det første havde meldt: „Aften i Fru eller Frk. N.'s Hjem“. Vilde det mon saa ikke i Virkeligheden være bleven set paa med andre Øjne? Som Synsbilledet af en Genstand, vi holder for Øjnene, forandrer sig for os, efter som vi føre den opefter eller nedefter, vilde ogsaa Billedets Udseende ændres, efter det forandrede Forholdspunkt, der angives os. Dets poetiske Fortælling vilde stedfortrædes af en prosaisk. Himlen, der nu forekom som den høje Hvælving, under hvilken alle vi Sjæle i lige Grad kunne føle os i Forhold til det største i Verden, vilde blive til den smukke Udsigt fra Fru N.'s Altan; Drømmersken, hvis Tanker optages af Poesiens immaterielle Fornødenhed, vilde forandre sig til en rimeligvis velhavende, og derfor en Smule misundelsesværdig Dame, der har Raad til at bebo en Lejlighed med Altan, og i det hele er saa heldig stillet, at hun kan sidde her i Ro og Mag og trække frisk Luft, inden hun gaar i Seng. Maaske vilde endelig „Kritiken“, til end yderligere Reduktion af Billedets Interessanthed, have oplyst, at den Dame eller de Damer — hvis man vilde være saa galant at bruge Majestætsflertallet om dette kvindelige Væsens højre og venstre Aftryk — har ellers af Kunstneren været os præsenteret før — mildest talt, mer end én Gang.

Tænke vi os, at det andet Billede, ved et lunefuldt, men jo ingenlunde utilladeligt Indfald af Kunstneren, var kommen til at hedde: „Den store, stille Nat gaar frem“, saa tør vi vist dristig paastaa, at Folk vilde have set paa Billedet med vidtopspærrede Øjne. Der maatte da, forstaaeligvis, være ment noget meget dybt med dette Billede, noget, som man jo skyldte sig selv som intelligent Iagttaget at efterforske og udtyde. Det var saa kun tilsyneladende, at Billedet fremstillede en Hverdagsbegivenhed; disse Mennesker, der, naar man ikke saa nøjere til, syntes at samtale paa en almenbekendt ivrig og gemytlig Maade, de vare da at opfatte som underordnede Liniebygninger i en sammenhængende Stemningsfigur. Saaledes, vilde Maleren lade os vide, vise vi os, naar Natten ruger — denne Linie- og Farveforbindelse indgaa vi med hverandre, naar Dagens Lys er borte — saadan klinger og saadan skingrer det i Verden mod Nattens Tavshed — og denne Akkord af menneskelige Vibrationer paa dette Sted i Rummet og med Nattetiden til genlydende Underlag, den